

HADÍ DCERA

Karel C. Grig

KNIHA ZLÍN

☰ KNIHA ZLIN

Karel C. Grig
Hadí dcera

HADÍ DCERA

Karel C. Grig

KNIHA ZLÍN
2015

Copyright © Karel C. Grig, 2015
Illustrations © Markéta Hlinovská, 2015

ISBN 978-80-7473-350-5 (PDF)

Prolog

Stále pršelo.

Už dva dny a dvě noci.

Na kostelní věži tlouklo čtvrt před půlnocí.

Zavázal jsem poslední desky, otevřel lahev whisky, připil sám sobě na konec projektu (kolikátého za ta léta?) a šel si lehnout. Musel jsem spát, protože ostrý zvuk zvonku mě probudil. Vyklonil jsem se oknem do mokré tmy. Dešťové kapky rozechvívaly husté listí v korunách javorů, na obzoru se míhaly blesky, z dálky doléhalo dunění. Veřejné osvětlení svítilo, ale v temnotě ulice pod korunami stromů jsem nikoho neviděl.

Zvonek zazněl znovu.

Sešel jsem o dvě patra níž, rozsvítil venkovní světlo a odemkl vchodové dveře. Za plotem stál člověk.

„Je otevřeno,“ pokynul jsem mu.

Prošel brankou, a jak se blížil, světlo mu modelovalo tvář. Zastavil krok přede mnou. Než promluvil, pomalu zvedl pravé předloktí a namířil na mě ukazovák jako hlaveň revolveru. S přísným výrazem se mi díval do očí.

„Hledal jste mě.“

Odkáslal jsem si a naprázdno polkl, než jsem přikývl.

„Hledal. Podáte mi ruku, nebo jste přišel ve zlém?“

„Četl jsem vaše knihy.“

Revolver se proměnil v podávanou ruku. Stiskl jsem ji.

„Pojďte dál.“ Ustoupil jsem stranou. Vyšli jsme do patra, muž se usadil na pohovce, já došel pro sklenice a lahev. V temném domě svítila jen stojací lampa za mým křeslem.

*„Proč jste nechal v textu tolik bílých míst? Víte přece víc.“
Muž jemně zakroužil sklenicí s medově zlatavou tekutinou.*

*„O mnoho ne, uznejte sám. A měl jsem strach, hlavně o vás.
Čekal jsem, že se mi ozvete po Třetí kapli. Místo toho se ke mně
dostaly texty, které získal V. CH.“*

*„Přiletěl jsem do Prahy jen na pár dní, potkat se s dětmi
a s přáteli. Už tady sedm let nežiji a je ve hvězdách, jestli se
ještě někdy vrátím. Chcete ta bílá místa vyplnit?“*

„Velice rád.“

Rozhlédl se kolem sebe.

*„Nechci, abyste si mě nahrával. Psané poznámky mi ne-
vadí.“*

*Dopil, odložil sklenku na stolek, pohodlně se na pohovce
uvelebil a zavřel na chvíli oči. Než začal vyprávět, stačil jsem
nám oběma dolít.*

ČÁST PRVNÍ

Welmoed

Hroty spojeneckých armád prorážely německé obranné linie západní i východní fronty. Pancéřované stroje, které se před pěti lety rozlezy z Německa po celé Evropě jako obrovské štenice, podléhaly náporu ocelových brouků, valících se proti nim od břehů Atlantiku i z východních plání. Za ozbrojenými vojáky postupovali vojáci s psacími stroji a mobilními kanceláři. Jejich úkolem bylo zdokumentovat rozsah demolice světadílu a zachránit z jeho zpusťoveného uměleckého dědictví, co se dá. S třetí americkou armádou generála Pattona postupoval jako zvláštní agent nadporučík Walter Horn, historik umění, znalec středověku, Němec. V šestadvaceti odešel před narůstající mocí nacistů do Itálie, po čtyřech letech vědecké práce v Německém ústavu dějin umění ve Florencii se vystěhoval do USA. Americké občanství získal jako pětatřicetiletý v roce 1943, přihlásil se do armády a jako rodilý mluvčí měl za úkol vyslyšet zajaté Němce. Především jeho zásluhou byly objeveny korunovační klenoty Svaté říše římské národa německého ukryté nacisty ve speciálně upraveném bunkru v Norimberku, ale zachytil a zaznamenal spoustu dalších stop po ukrytých památkách, na které se dodnes nepřišlo.

1

Eda stál v tichu mezi třemi mohutnými stroji. Balancoval na nakloněném betonovém špalku, z jehož obou konců čouhala tenká střeva pokroucených drátů ocelové výztuže. Přímo za ním menší bagr jako zakletý

dinosaurus rozvíral zubaté čelisti nad zbylou hmotou betonu, aby z ní, až se čas znovu rozběhne, vyžvýkal zbytek kovových vnitřností. Opodál odpočíval kolový buldozer s rozbíjecím kladivem, opřeným špičí o zem. Eda se díval do obrovské lžíce třetí mašiny. Na jednom ze zubů na hraně lžíce byla naražena špičatá pánská polobotka. Zdeformovaná a umazaná blátem, přesto stále upomínající na původní elegantní fazonu. Uvnitř lžíce i pod ní ležely ve změti rozbitého betonu, cihel a hlíny kusy zahnědlých kostí zčásti obalené jílem. Mezi stroji na vlhké zemi poskakovaly a poletovaly dvě straky. Odháněly menší ptáky, občas se zarazily a s nakloněnými hlavičkami čekaly, zda už ti lidé odejdou, aby mohly dál zkoumat rozrušenou zemi. Eda se rozhlédl kolem sebe. Rozrytá hlína, vlevo dvě hromady rozemleté suti, u nich velká pojízdná drtička. Vpravo dosud nezpracovaná, desítky metrů se táhnoucí halda materiálu ze zbořené stavby. Polámané trámy, kusy cihelného zdiva a betonu, kamení, zemina, zkroucené dráty a prach. Obrátil se ke skupině mužů, stojících opodál.

„Všimli jste si ještě něčeho? Myslím něčeho neobvyklého?“

Mlčeli a vrtěli hlavami.

„Co o té stavbě víte?“

Všichni se otočili k nakrátko ostříhanému prošedivělému muži v čistých červených montérkách.

„Byl to starěj kravín, pane komisaři. Pro jézédé ho postavili v roce šedesát jedna a krávy tu byly až do devadesátýho. Pak se v něm sedmnáct let skladovala sláma. Bouráme ho, protože tu budou parcely pro domky...“

„Ty vole, nechtěl bych mít barák na místě, kde někoho zamordovali,“ ozvalo se z hloučku.

„Ty práce budete muset zastavit,“ řekl Eda.

Muž v červených montérkách pokýval hlavou.

„No to je jasný. To je jasný.“

Zaplněnou pražskou kavárnou Louvre rezonoval hlučný proud řeči desítek hostů, v doprovodu cinkotu lžiček o sklenice sílil a slábl v nepravidelných vlnách. U jednoho ze čtyřmístných stolků, stojících volně v prostoru v kuřáckém oddělení, seděli proti sobě dva muži. Staršímu holohlavému, silnější postavy, táhlo na sedmdesát. Na svět se díval přes brýle se zlatými obroučkami a číšníkům, přicházejícím od baru s jídly a nápoji, nastavoval záda. Mladšímu, sedícímu tváří ke vchodu, mohlo být kolem čtyřiceti. Se starším mužem prohodil sem tam pár anglických slov, upíjel třetinkové pivo a pozoroval přicházející hosty. Zpozorněl, když se zpoza pultu při vstupu vynořil vysoký bělovlasý muž v černém obleku s leskle černou aktovkou v pravé ruce. Kráčel ráznými kroky, ale v portálu mezi sály se zastavil a rozhlédl.

„Je tady, táto.“ Mladší muž zhoupnul hlavu nazad a mírně našpulil rty, jako by chtěl na přichozího vystřelit špičkou brady.

Obrýlený muž se pomalu otáčel, ale v tu chvíli už člověk v obleku mířil k jejich stolu. S mírnou úklonou podal ruku staršímu, který naznačil vstávání, ale na židli se jen nadzvedl, poté si potřásl pravicí s již stojícím mladším.

„Jmenuji se Hoorn. David Hoorn. S otcem jste hovořil telefonicky,“ ukázal na muže se zlatými brýlemi.

„Doktor Mašita. Těší mě, že vás poznávám, pánové.“ Příchozí se představil angličtinou s tvrdým českým přízvukem. Hoornové se krátce setkali očima, doktor Mašita odložil aktovku na sedák volné židle, sako položil přes opěradlo a přisedl si k mladšímu muži.

„*Ez ólredy séd mistr Měšit, evrysing stends forěšit.*“ Doktor se hlasitě rozesmál. Jeho společníci ze zdvořilosti nadzvedli koutky úst a znovu na sebe pohlédli. Mašita pokračoval: „To složili moji kolegové v Courtaldově

institutu. Moje jméno nedokázali vyslovit. Učil jsem je to, šel jsem na ně i přes Japonce, Ma-schi-ta, stejně to nesvedli. Já si totiž občas postěžoval jako hostinský Palivec ze Švejka,“ ztišil hlas a zabručel: „Stojí to všechno za hovno,“ opět zesílil: „A oni pak dali dohromady tuhle řikanku.“

„Žijete v Londýně, pane Mašito?“

„V Londýně a také tady v Čechách. Kousek za Prahou. Mám tam takové své sídlo. To přeháním, samozřejmě. Opravuji budoucím generacím jednu opuštěnou sakrální stavbu. Emigroval jsem v šedesátém osmém, hned po ruské invazi, a vrátil se až po Havlově převratu. *Faklať Cháfl!*“ vykřikl náhle, udělal nad stolem ukazovákem a prostředníkem věčko, jako když se hlásí, a přitom shodil loktem pивní sklenici. Číšník, který se právě dostavil k jejich stolu, ji obratně zachytil. Muži si objednali a slova se ujal Hoorn starší.

„Pane Mašito, pojďme k věci, prosím. Volal jste mi na telefonní číslo Plichtovy nadace, že máte informace o záležitosti, která nás zajímá. Do telefonu jste ale nic bližšího sdělit nechtěl. Chci se ujistit, že jste měl na mysli ztracené mozaiky z Plichtovy hrobky.“

„Mozaiky, ano.“ Doktor Mašita vážně zakýval hlavou.

„Jak víte, že se o ně zajímáme?“

„Všchno vím přímo od vás, pánové. Před nějakým časem jste požádali památkový ústav, zda by vám o nich poskytl informace. Popis, fotografie. Občas tam zajdu. Z nostalgie. Lidé se mění, ale nábytek se nemění. Jako onen kabát, podle kterého poznal ten Rus svého bratra i po osmdesáti letech. Stojí tam pořád stejná židle i stůl. Moje židle a stůl. A stále mě tam považují za kolegu. Pokaždé se posadím, zavřu oči, nasaji vzduch a na okamžik jsem o půl století mladší. Nadační žádost jsem objevil v archivu ve složce o rekonstrukci hrobky, telefonní spojení na internetu.“

„Odpověděli nám, že nic nemají. Říkáte před nějakým časem... Vždyť to je patnáct let.“

„Asi tak. Zastupoval jste tenkrát paní Plichtovou.“

„Nebyla to pravda? Proč jste se ozval až teď?“

„Pánové, prosím, dovolte mi krátké expozé. Studium dějin umění a estetiky jsem dokončil koncem padesátých let. Komunisté sice pořád kousali, ale bolelo to přece jen o něco méně než ty roky předtím. Jejich slohem se stal takzvaný socialistický realismus a i dějiny umění píší vítězové, pánové. Předtím, ve dvacátých a třicátých letech, se těmi vítězi stali modernisté vyznávající funkcionalismus. Jeden z jeho proroků, pan Teige, teoretik zničený komunisty, hned na začátku té úžasné proletářské budoucnosti, po které sám tak toužil, tehdy napsal: ‚Je třeba vysvoboditi se ze slohového zmatku a historismu devatenáctého věku, popříti tuto senilní, nemohoucí a netvůrčí architekturu, bezduché vetešnictví...‘ a tak dále. V té době ale v moderním stylu začali nacházet zalíbení i buržousti, vítěz Stalin nařídil přehodit výhybku a zrodila se naše sorela, socrel, komunistický sloh. Mimochodem nejen v tomhle ho předběhl už Hitler a stejně jako Hitler se svým Speerem začali i komunisti tahat z klobouku antiku, potažmo renesanci a také devatenácté století. Samozřejmě by si to nikdy nepřiznali, zaklínali se lidovým uměním, ale díky tomu to zavržené století pomalu, a ještě jen u některých, přestávalo být považováno za slepou cestu, defilé pseudoslohů, ztracený čas. Místo hanlivé předpony ‚pseudo‘ se počala ujímat pozitivní předpona ‚novo‘ a já se do toho temného věku zamiloval. Unikál jsem do něho. V době radostných zpěvů a vzývání šťastných zítřků jsem nasával jeho zatuchlý dekadentní romantismus a mimo jiné také objevil Plichtovu hrobku. V oficiálním seznamu Mockeroých prací není, ale když jsem jednou v univerzitní knihovně listoval *Žprávami spolku architektů a inženýrů*

z roku 1881, kde Mocker psal o úpravě arkýře v Karolinu, narazil jsem v nich na založený výstřižek článku z nějakých starých místních novin. Nepodepsaný autor v něm dovozoval Mockerovu spolupráci na Schwarzenberské hrobce a v závěru se zmínil též o hrobce Plichtově, i když jeho autorství se ani u jedné z nich přímo doložit nedá. V tom článku jsem, pánové, poprvé četl o našich mozaikách a předpokládám, že pisatel musel mít informace přímo od Plichtovy rodiny...”

„Proč si to myslíte?“

„Kde by se dozvěděl, že baron jednal o projektu s architektem Mikšem, Mockerovým asistentem, že je baronův bratr přivezl z Itálie a že jim říkali Petrovy?“

„To tam stálo? Co ještě?“

„Už nic dalšího, ale probudilo to můj zájem. Stavbu jsem navštívil, prohlédl si ji, po nástupu k památkářům jsem zorganizoval prohlídku celé hrobky včetně otevření krypty, prosadil její zapsání na seznam staveb hodných zřetele a...”

„Kdy to bylo?“ vystřelil otázku starší Hoorn.

„V roce padesát devět, v létě.“

„A mozaiky tam byly? Viděl jste je?“

„Samozřejmě. A nejen to. Důkladně jsem si je prohlédl, změřil a vyfotografoval.“

„Vy máte jejich fotografie?“

„Bohužel nemám.“

„Ztratil jste je? Ukradli vám je?“

„Nic z toho, pánové. Když jsem nechal vyvolat film, byl černý. Jako když fotografujete slunce.“

„Fotil jste s bleskem?“

„S bleskem i bez něj. Natáhl jsem si kabel pro reflektory až z márnice.“

„Špatný film?“

„Fotografie interiéru byly na stejném pásu bezchybné.“

„Tak jak si to vysvětlujete?“

„Jsou věci mezi nebem a zemí, pánové.“

„Nesmysl.“

Doktor Mašita pokrčil rameny. „Mohu pokračovat?“

„No jistě,“ utrousil Hoorn starší nevrle.

„Hrobku někdo v šedesátém prvním roce vykradl a mozaiky vzal s sebou. To jsem si myslel až donedávna.“ Doktor se odmlčel a hleděl střídavě do očí mladšímu i staršímu společníkovi.

„Chcete říct, že už si to nemyslíte?“ promluvil konečně Hoorn starší.

„Chci říct, že si tím už nejsem tak jist, jak jsem si myslel, že jsem.“

Hoornové se opět krátce setkali pohledem, starší se zamračil a zavrtěl hlavou.

„Co si slibujete od toho, že nám o nich něco povíte?“

Doktor Mašita se skromně usmál.

„Jste oba právníci, pánové. Naše zájmy nekolidují. Předpokládám, že mozaiky chcete získat pro Plichtovu nadaci. Pokud se vám to povede a pokud vám je moje informace prokazatelně pomůže objevit, doufal jsem v poskytnutí určité protislužby.“

„Protislužby? Vy nechcete peníze?“

„Ne tak, jak možná myslíte. Mám o dost víc, než potřebuji. Žiji sám, nemám děti a nemám už ani žádný životní cíl kromě jednoho. Chci napsat práci na téma Petrových mozaik a zveřejnit ji v odborném tisku.“

Hoornové na sebe znovu pohlédli. Starší se dokonce usmál a v jeho další řeči znatelně opadlo napětí.

„Rozumím vám. Zapišete se do dějin umění jako ten, kdo pro svět objevil málo známý, navíc ztracený umělecký skvost.“

„A právě tady, pánové, potřebuji vaši pomoc. Jednak mi laskavě poskytnete místo a dostatek času v klidu objekt prozkoumat, a až s tím budu hotov, pomůžete mi dostat se s tím do novin a televize.“

„Váš návrh zvážíme, pane doktore. Jeví se seriózní a můžeme v tomto duchu připravit i jakousi smlouvu. V zájmu všech je, samozřejmě, zatím o záležitosti mlčet. Závisí to na jediné věci. Co nového nám o těch mozaikách povíte, pane doktore?“ zeptal se pomalu a klidně Hoorn mladší.

„Pánové, jsem přesvědčen, že vím, u koho je najdeme.“

3

Pocit, že za mě po vydechnutí někdo cizí ještě trochu vydechne, polevil, ale nezmizel. Skutečně se nemoc vrací? A která to bude tentokrát? Před osmnácti lety jsem zažíval totéž. Pak jednoho červnového dne, po dvou týdnech v nemocnici a spoustě vyšetření, napochodoval k mé posteli primář společně s ošetřující lékařkou i hlavní sestrou a pogratalovali mi. Podle rentgenových snímků jsem měl na výběr ze dvou diagnóz a potvrdila se ta druhá. Na rozdíl od té první se na ni neumíralo a dala se vyléčit, i když to trvalo rok.

Stál jsem teď u otevřeného okna v patře malého hotýlku na chorvatském ostrově Mljet. Před mýma očima se rozprostírala rozlehlá zátoka. Pode mnou, přivázány záďemi k molu, se v mírném vánku pohupovaly jachty i malé rybářské loďky. O kus dál, uprostřed vodní plochy, kotvil modrý dvojstěžník s nizozemskou vlajkou na zádi. Před týdnem (přišli jsme s přáteli na vypůjčené jachtě) jsem se tu nechal vysadit, připadalo mi to jako dobrý nápad. Během plavby jsem se snažil zapsat svůj příběh s Vittii, záhadnou dívkou, do které jsem se před čtyřmi lety zamiloval a která se mi ztratila. Tady na ostrově jsem chtěl své zápisky dokončit, což mi trvalo déle, než jsem předpokládal, a až dnes jsem konečně cítil, že jsem všechno podstatné zachytil.

Po lehkém obědě (hoteliér mě při něm ubezpečil, že můj účet je krytý ještě zhruba na týden) jsem text zazálohoval na disketu i se svým deníkem, několika skicami a schématy a vyrazil jsem ven. Přešel jsem kopce směrem k jižnímu pobřeží, vystoupal serpentiny nad Velkým jezerem a pak jsem pomalu kráčet po vrstevnici pohodlnou, auty vyježděnou stezkou nad mořem. Slunce mi zahřívalo temeno hlavy a já si stále víc uvědomoval pošetilost svého počínání. Co chci? Co opravdu chci? Najít Vittii? A když se mi to nepodaří, tak tu někde umřít? Je ten pocit smutku a ztráty, který v sobě sentimentálně živím, stále ještě láska? Lžu sám sobě. A lžu si celý život. Nejsem schopen uskutečnit svoje představy o tom, kdo chci být a co chci dokázat, svoji neschopnost si vždycky nějak okecám nebo svedu na někoho jiného. Ostatní mě sice považují za regulérního blázna jako každého, kdo se léčil na psychiatrii, což mě před nimi může omlouvat, ale i v tomhle lžu sobě i druhým. Můj pobyt v blázinci skutečně někdo způsobil a já nejsem o nic větší blázen než kdokoli jiný. Uvěřil jsem tenkrát Vittii, Flódovi, svému kamarádovi ze školy, i Frickovi, jeho podivnému sluhovi, že se v jejich společnosti mohu stát někým výjimečným. Podlehl jsem chtivosti, tomu jedu myslí, jak říkají buddhisté. Chtěl jsem se podílet na tajemství, něco se dozvědět, chtěl jsem, aby mě Vittie milovala a žila se mnou, ale teď jsem si znovu a znovu říkal, proč o to stát a co s tím, pokud mě zase čeká nemocnice a s ní opět sázka na život? Vyhraji i tentokrát? V této souvislosti a navíc v jarní, až rajské kráse ostrova Mljet všude kolem mi náhle celý příběh o ztracené lásce i o pátrání po Třetí kapli připadal stále vzdálenější a pro můj život méně a méně důležitý. Kdo je vůbec Vittie? Kdo byla? Střelená holka? Čarodějka? Flódova sestra? Možná s ní mám dítě, vzkázala mi to tím svým záhadným způsobem, kdy si nemohu být jist, jestli to byla skutečnost,

nebo nějaká forma představy, halucinace. Ale ona se už déle než tři roky neozývá, já stárnu a nemám nejmenší tušení, kde ji hledat. A Fricke s Flódou? Flóda mi poslal dopis. Pokud psal pravdu, je teď někde v brazilských pralesích a už se nikdy nepotkáme, ale naposledy jsem ho viděl, či spíše tělo s jeho tváří, potopeného ve zvláštní truhle v podzemí jeho domu. Dodnes nevím, jestli tam procházel nějakou omlazovací kúrou, což mě napadlo až mnohem později, nebo byl mrtvý. Jeho sluha Fricke mi to nikdy neobjasnil, jen mi důrazně kladl na srdce, abych nezapomněl, že pokud ho, Fricke, nezastihnu (což se stalo, jejich dům vyhořel a vlastně zmizel), že se mi ozve sám. Zatím k tomu nedošlo a díky Flódovi jsem bohatý člověk. Daroval mi, nebo spíš odkázal hodně peněz. Jenže co když si dojde svůj vklad vybrat? Nemohu ani vyloučit, že jsem mu už zaplatil a ani o tom nevím. Ostatně něco se mnou všichni společně prováděli a dodnes mi není jasné, co to bylo a proč to dělali. Nebyli právě oni ti skuteční blázni? Vittiiina zmínka o Ogygii při našem posledním setkání, kdy nás dva přirovnávala ke Kalypsó a Odysseovi a propouštěla mě ze své moci, abych se mohl vrátit ke své ženě, byla jen metafora. Moje Penelopa už o svého Odyssea nestála a cesta sem, na Mljet, bájnou Ogygii, se nabízela jako další pokus o Vittiiino nalezení. Pociťoval jsem sice vzrušení, ale přitom jsem dobře věděl, že je to nesmysl, a stesk po ní mě náhle bolel o to víc. Údajných Ogygií je přece několik, ostrov Mljet je jen jedna z nich, zřejmě ta nejmeně pravděpodobná, a že mi právě tady nějaká skála připomněla... Co vlastně? Sen? Halucinaci, kdy jsem u podobné kamenné průrvy mluvil s člověkem z patnáctého století?

Šel jsem pomalu dál nad jižním pobřežím ostrova, převaloval v hlavě myšlenky a současně se kochal výhledy na moře. Dvakrát jsem sestoupil až k jeho hladině a pozoroval měnící se barvy příboje, od azurové škály

věčně pohyblivých vln přes variace okrových odstínů kamenů až k černi stínů na skaliskách, proděravělých a rozleptaných nekonečnými útoky slané olejovité vody. Odhadoval jsem, že jsem ušel po cestách i mimo ně asi sedm kilometrů, a ohlašovala se únava. Bylo něco po třetí a já zamířil k severu, abych se do hotýlku vrátil před setměním. Hodlal jsem přejít vrchy nějakou z cest pod Velikim Planjakem, tam narazit na silnici a po ní se pohodlně vrátit až do Polače. Zvolil jsem jednu z pěšin, které tu občas stoupaly vzhůru, nasadil stejnoměrné tempo a začal zdolávat strmý, řídce zalesněný svah. Vyšlapaná cesta se stáčela chvíli doprava, chvíli doleva, ale pak se téměř ztratila a já obtížně metr po metru šplhal po šikmé ploše plné kamenné suti mezi ostrými vápencovými skalisky. Noha každou chvíli uvolnila kámen, který se s rámusem řítit dolů po svahu. Udýchaný a zpocený jsem se zastavil a pohlédl na hodinky. Uběhla půlhodina od okamžiku, kdy jsem vyrazil nahoru, a stále jsem nedosáhl vrcholu. Zastavil jsem se a zvažoval, zda se nevrátím dolů na stezku. V tu chvíli jsem zaslechl hlas. Pomyslel jsem si, že se mi to zdálo, že mi hučí v uších a do toho že vnímám rytmus srdce. Nebo snad někde za kopcem vykřikl pták? Pak jsem ale znovu, i když nezřetelně a jako z velké dálky, slyšel opakovaně jedno slovo: „*Hééélp!*“ Zavolal jsem ze všech sil „hej, héj“ a vydal se směrem, odkud se volání o pomoc ozývalo. Doklopýtal jsem ke skále s vyvrácenou, nebo spíše nalomenou borovicí u skupiny keřů, hlas se teď ozýval přímo přede mnou, ale nikoho jsem nespatriil. Až když jsem stál přímo u stromu, uviděl jsem pod jedním z keřů velký červený batoh a vedle něj otvor do země zhruba metrového průměru. Naklonil jsem se nad něj a dole v šeru se na mě smál špinavý mužský obličej.

„Díky vám, pane, a gratuluji. Přišel jste právě včas,“ zahájila umazaná tvář anglickou konverzaci.